טבול יום פרק שנים עשר זבחים קא.

מסורת הש"ס

(א) [יומא ט' ס"ב] ירושי' ביצה פ"ה ה"ו, ועי' רמב"ם פ"א ה"ט (ובנו"כ), ערלה פ"ב ה"א, תענית פ"ב ה"ב, מגילה פ"א ה"ד, וע"ע עירובין כא: סנהדרין מא:, (ב) יומא ס: תי"כ שמיני פ"א ה"מ, (ג) ת"כ שם פ"ב ה"מ ה"ה, ועי' ירושי' פסחים פ"ז ה"ט, (ד) [לעיל נח: פסחים פז:], (ה) [לעיל נח.], (ו) פסחים פז. ת"כ שם ה"ה, (ז) [מדרש אלין ה"ב, ע' ירושי' יבמות פ"ח ה"א, (ח) ע' ירושי' תענית פ"א ה"ח, נדרים ספ"י, (ט) מדר"נ פז, (י) ויקרא י' יב, (כ) [וע' בתוס' ע: ד"ה כפסח כתבו יפוז פ"ז], (ל) [ע' גר"א מזמרי שהקשה קושית התי' וביאת ר"ש, ומתרומה שלא הקשה כפס התי', וע' קרבן אהרן דף ס ע"ג שהתרץ ליישב קושיתם וע' רש"ק ולי"ק]

הגהות הב"ח

(א) נב' ומתיתי מפני מניעת שרפות לקן: (ב) שם מדוע לא אכלתם את החטאת שמא פ"ל ומיעוט נמקום [הקודש] נמתק: (ג) תוס' ד"ה ומה תעבר וכו' פיתום. ר"ב והתוס' גר"פ סנהל מילוי קושית וז ע"ש בד"ה דפסח דף ס ע"ב:

שינויי נוסחאות

א) תיכות אמר להן נמתק. שי"מ: ב) הא ר' נחמיה הא ר' יהודה ור' שמעון דתניא (שי"מ): ג) היה להם לשלשתן שישרפו (ישמ"ר): ד) כרש"י והיה להם לאוכלן לערב: ה) אכלתם את החטאת (ש"מ): ו) דמה לפנים אמר כו' לל"ל (שי"מ וכ"ה נרש"ר, וכלעיל פב ע"ב דלם חטאת אפילו נמקום לאיכל מקום, אבל נמקדשי מלמעלה, וכ"ה בפסחים פז ע"א ומר' כרש"ש שתמה ע"ז: ז) תיכת משה ליתא בכ"י, וכן ליתא ברש"י ר"י, ועי' יעב"ץ: ח) מפנו קודש החמור לא כל שכן לל"ל (ש"מ), וכעי"ז בתס"י: ט) להו להני קראי לל"ל (ש"מ): י) תיכת הן נמתק (ש"מ): יא) ביל"ק"ש מרדכיו. וכ"ה בכ"מ ובקלת דפרי. ועי' מלכות יא ע"ח לר' משה מיגדל כי' אבל חיב (דפיס: יב) החמור (ש"מ): יג) ל"ל בפנמת (ש"מ): יד) ונו' ובאינגות דעבד ואביהוא כתיב בל"ל והכ"ל (שחכ"ר וב"ש): טו) לבם (כתה"ר הגריב"): טז) של שלמי ציבור ל"ל (ש"מ): יז) ל"ל להו (ש"מ): יח) לרש"ש ראמר ראף לדורות אינה אלא כו' (כ"ר): יט) ל"ל הראי (ש"מ"ר): כ) ההוראה (כתה"ר): כא) דמה (ש"מ): כב) צערכם (כתה"ר: כג) כש"מ גרים כיוהר. ועי' ד"ל דהכל אין פירוסו כמו נעלמת דלמרינן "חכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משעשו תורה. ע"ע מ"ש ל"ק: כד) מצינו שהורה (דפוסי וצ"ר): כה) ל"ל אקרשיא (ש"מ): כו) שהותר לדורות אגינות כו' לל"ל (ש"מ): כז) יהודה הי"מ ההיא כו' לל"ל (ש"מ): כח) דמה (ש"מ): כט) צערכם (כתה"ר: ל) כש"מ גרים הג"ה, ולקמן כמקום תיכת הג"ה שכמוגריים, גורם ע"ב הג"ה: לא) הקדשים כמו באלו הב' הא דלא כו' לל"ל וכ"ה כ"ר. וכ"ל כמו כשיר נתמן ושפיר שמיני שכיו קדשי ספה (ש"מ):

ליקוטים

ספני מ"מאי נ"ש"ה בר. ששאלה הא דקאמר בפרדס על ארבעה דברים מתי נדב ואביהוא שנכנסו שתרתי יין ושלא רחצו ידים ורגלים ומתוקרי בגדים. רבי לוי אומר מ"ש הוי חסרים וכתיב ביה מיתה. וכו'. ויקשיא לך שתרתי יין עדיין לא החזרנו. דכתיב בתרה יין ושכר אל תשת וכו'. הא לא קשיא מידי דאין מוקדם ומאוחר בתורה. אמר כל דיני בהתנה יעבודת יום הכפורים באדם ובבהמה הדין טומאת קדשים לא נאמרו קודם שהתחילו בעבודה. הא אפרנן בפרק שבול יום שחשאת של מלואים מפני טומאה נשרפה. אלא דאי שנכתבו בפרשה אמור אל הכהנים ואין מוקדם ומאוחר בתורה. וכל פרשיות הצריכות לעבודה נאמרו קודם פרשת מלואים אלא שלא נכתבו על הסדר. ואע"פ שאומר בפרדס למה נסמכה פרשת שתרתי יין למיתת בני אהרן משל לרופא שנכנס לבקר את החולה אמר לו אל תאכל סם פלוני שלא תמות כמו שאכלו פלוני. פרדס בעלמא הוא לדרוש סמוכין. דוראי הדבר ידוע שכל הדברים המחללין את העבודה הנצרכו לידע קודם עבודה (תפי' רש"ש מעל י"ג מ' כ"ה):

הגהות הגר"א

(א) [יומא ס' ב] ירושי' ביצה פ"ה ה"ו, ועי' רמב"ם פ"א ה"ט (ובנו"כ), ערלה פ"ב ה"א, תענית פ"ב ה"ב, מגילה פ"א ה"ד, וע"ע עירובין כא: סנהדרין מא:, (ב) יומא ס: תי"כ שמיני פ"א ה"מ, (ג) ת"כ שם פ"ב ה"מ ה"ה, ועי' ירושי' פסחים פ"ז ה"ט, (ד) [לעיל נח: פסחים פז:], (ה) [לעיל נח.], (ו) פסחים פז. ת"כ שם ה"ה, (ז) [מדרש אלין ה"ב, ע' ירושי' יבמות פ"ח ה"א, (ח) ע' ירושי' תענית פ"א ה"ח, נדרים ספ"י, (ט) מדר"נ פז, (י) ויקרא י' יב, (כ) [וע' בתוס' ע: ד"ה כפסח כתבו יפוז פ"ז], (ל) [ע' גר"א מזמרי שהקשה קושית התי' וביאת ר"ש, ומתרומה שלא הקשה כפס התי', וע' קרבן אהרן דף ס ע"ג שהתרץ ליישב קושיתם וע' רש"ק ולי"ק]

הגהות הב"ח

(א) נב' ומתיתי מפני מניעת שרפות לקן: (ב) שם מדוע לא אכלתם את החטאת שמא פ"ל ומיעוט נמקום [הקודש] נמתק: (ג) תוס' ד"ה ומה תעבר וכו' פיתום. ר"ב והתוס' גר"פ סנהל מילוי קושית וז ע"ש בד"ה דפסח דף ס ע"ב:

שינויי נוסחאות

א) תיכות אמר להן נמתק. שי"מ: ב) הא ר' נחמיה הא ר' יהודה ור' שמעון דתניא (שי"מ): ג) היה להם לשלשתן שישרפו (ישמ"ר): ד) כרש"י והיה להם לאוכלן לערב: ה) אכלתם את החטאת (ש"מ): ו) דמה לפנים אמר כו' לל"ל (שי"מ וכ"ה נרש"ר, וכלעיל פב ע"ב דלם חטאת אפילו נמקום לאיכל מקום, אבל נמקדשי מלמעלה, וכ"ה בפסחים פז ע"א ומר' כרש"ש שתמה ע"ז: ז) תיכת משה ליתא בכ"י, וכן ליתא ברש"י ר"י, ועי' יעב"ץ: ח) מפנו קודש החמור לא כל שכן לל"ל (ש"מ), וכעי"ז בתס"י: ט) להו להני קראי לל"ל (ש"מ): י) תיכת הן נמתק (ש"מ): יא) ביל"ק"ש מרדכיו. וכ"ה בכ"מ ובקלת דפרי. ועי' מלכות יא ע"ח לר' משה מיגדל כי' אבל חיב (דפיס: יב) החמור (ש"מ): יג) ל"ל בפנמת (ש"מ): יד) ונו' ובאינגות דעבד ואביהוא כתיב בל"ל והכ"ל (שחכ"ר וב"ש): טו) לבם (כתה"ר הגריב"): טז) של שלמי ציבור ל"ל (ש"מ): יז) ל"ל להו (ש"מ): יח) לרש"ש ראמר ראף לדורות אינה אלא כו' (כ"ר): יט) ל"ל הראי (ש"מ"ר): כ) ההוראה (כתה"ר): כא) דמה (ש"מ): כב) צערכם (כתה"ר: כג) כש"מ גרים כיוהר. ועי' ד"ל דהכל אין פירוסו כמו נעלמת דלמרינן "חכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משעשו תורה. ע"ע מ"ש ל"ק: כד) מצינו שהורה (דפוסי וצ"ר): כה) ל"ל אקרשיא (ש"מ): כו) שהותר לדורות אגינות כו' לל"ל (ש"מ): כז) יהודה הי"מ ההיא כו' לל"ל (ש"מ): כח) דמה (ש"מ): כט) צערכם (כתה"ר: ל) כש"מ גרים הג"ה, ולקמן כמקום תיכת הג"ה שכמוגריים, גורם ע"ב הג"ה: לא) הקדשים כמו באלו הב' הא דלא כו' לל"ל וכ"ה כ"ר. וכ"ל כמו כשיר נתמן ושפיר שמיני שכיו קדשי ספה (ש"מ):

עין משפט נר מצוה

א מי' פרק ג מהל' מעשה שני הלכה ז:

תורה אור השלם

1. וְאֹכְלֵהֶם אֹתָה בַּמָּקוֹם קָדֹשׁ כִּי חֹטֶאת הִקֹּדֶשׁ הִוא וְאֹתָהּ נָתַן לָכֶם לָשֵׂאת אֶת עֲוֹן הָעֵדָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לִפְנֵי יְהוָה׃
ויקרא י, יז

2. הֵן לֹא הוּבָא אֶת דָּמָהּ אֶל הַקֹּדֶשׁ פְּנִמָה אֲכוֹל תֹּאכְלוּ אֹתָהּ בַּקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי׃
ויקרא י, יח

3. שׁוּק הַתְּרוּמָה וְזֶרֹעַ הַתְּנוּפָה עַל אִשֵּׁי הַחֲלָבִים יָבִיאוּ לְהָנִיף תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה וְהָיָה לְךָ וּלְבָנֶיךָ אִתָּךְ לְחֹק עוֹלָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה׃
ויקרא י, טו

4. וַיִּדְרֹשׁ אֲהַרֹן אֶל מֹשֶׁה הֵן הֵיוֹם הִקְרִיבוּ אֶת חַטָּאתָם וְאֶת עֹלָתָם לִפְנֵי יְהוָה וַתִּקְרֶאנָה אֹתִי כָּאֵלֶּה וְאָכַלְתִּי חַטָּאת הַיּוֹם הֲיִטַב בְּעֵינֵי יְהוָה׃
ויקרא י, יט

5. לֹא אָכַלְתִּי בְאֹנִי מִמֶּנּוּ וְלֹא בִעַרְתִּי מִמֶּנּוּ לְטֻמְאָה וְלֹא נָתַתִּי מִמֶּנּוּ לְמֵת שָׁמַעְתִּי בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהָי עָשִׂיתִי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי׃ דברים כו, יד

6. וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּיטַב בְּעֵינָיו׃
ויקרא י, כ

7. מַדּוּעַ לֹא אֲכַלְתֶּם אֶת הַחַטָּאת בַּמָּקוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא וְאֹתָהּ נָתַן לָכֶם לָשֵׂאת אֶת עֲוֹן הָעֵדָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לִפְנֵי יְהוָה׃
ויקרא י, יז

שיטה מקובצת

שמא חוץ לשמירה. עיין מגש' לעיל דף פב [ע"ב ד"ה דין]:

גליון הש"ס

[גמ' **שמא לא שמעת אלא** בקרשי שעה וכו'. עי' מגאה דף יט ע"ב בתוס' ד"ה ומה וכו' ושמואל אמר ומי' תוס' ד"ה ומה וכו' תימה מה למעשר שכן מעון בסף צורה וכו'. עי' שמת דף סה ע"ב בתוס' הא כחול וסי':]

מוסף רש"י

כי כן צויתי. דיום הכפורים, דכתיב ממנה (ויקרא ז) קח לא המנחה כתוחמת מאחי ה' ואכלוה מצות אבל המזבח כי כן ציתי: באשר צויתי. נני שעיר חטאת אשר ברש מטה והנה שוקע כתיב אכל תאכלו אותה בקדש כאשר צויתי: כאשר צוה ה'. נלמה לי הד מכל הני וכי כל הדברים שנאמרו למשה נומר לשמואל חוד ואמר כי כן ציתי: באאינות יאכלה. שכן מתנון על מדי חביות, וקדשים חמורין לאונן מקרי מתעבר הקל, דכתיב נני מעבר (דברים כו) לא אכלתי באוני ממנו, והוא אמר להן לאכול המנחה, החקק לומר כי כן ציתי באינות אתכלה: בשמת מעשה אמר להן. כשאנא מה שעבו שנרפו שעיר החטאת והיא שעיר של ר"ח, אמר להם הן לא הוצא אם דמה ונר הלא לא הוצא כו פעול, היה לכם לאוכלו בקודש כאשר ציתי אתנם כמנחה שאמרתי לכם מה שמתי הקריב נעצוותי: לא מאלאי אני אומר. כיי שומכן ע"פ הדבור ואכלו אותו אונן ולא מעבו כאשר עשיתם כחטאת, ומשה טעה בדבר, שלא אמר לו אלא במנחה ומחזה ושוק ושעיר שמיני ובשעיר נתמון, שהיו קדשי שעה, אבל שעיר ר"ח שהוא קדשי דורות לא הותר לאונן, ובשלמים שעירים קרבו בו ביום ולא נעבר אלא אל ר"ח בלבד, שנאמר אותה נתן לכם לנשא את עון העדה לכפר עליהם לפני יהוה:

תוספות

וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה. אין פירושו יותר [ב] משל תורה דעלמא אלא לומר חכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר ממה שעשתה תורה לדבריה:

ורמינהי מפני אגינות נשרפה לכך נאמר כאלה. פי' בקונטרס שהורה [ג] לו משה כדכתיב וייטב בעיניו ואם מפי הגבורה שמע היתר אגינות לנו ביום למה הודה: **מפני אגינות נשרפה.** אלא הותרה להם אגינות לנו ביום ולית ליה לרבי נחמיה הך דרשא דבאגינות יאכלוה אלא הכי קאמר לו [ד] כי כן ציתי שאף מנחת לנור זו אלא מצינו מנחה קריבה לנור כיוצא בה נאכלת ואל האגינות לא הוזכר למשה לדרוש ק"ו ממעשר וכשהזכירו אהרן הודה לו: **מפני טומאה נשרפה.** שנגעה בה טומאה בחטאת של שעיר ראש חדש שקרבה (לסם) בו ביום שהוקש המשכן בראש חדש ואין ראוי היה שמיני לאוכלו לערב: ה] אכלתם את החטאת (ש"מ): ו] דמה לפנים אמר כו' לל"ל (שי"מ): ז] תיכת משה ליתא בכ"י, וכן ליתא ברש"י ר"י, ועי' יעב"ץ: ח] מפנו קודש החמור לא כל שכן לל"ל (ש"מ), וכעי"ז בתס"י: ט] להו להני קראי לל"ל (ש"מ): י] תיכת הן נמתק (ש"מ): יא] ביל"ק"ש מרדכיו. וכ"ה בכ"מ ובקלת דפרי. ועי' מלכות יא ע"ח לר' משה מיגדל כי' אבל חיב (דפיס: יב) החמור (ש"מ): יג) ל"ל בפנמת (ש"מ): יד) ונו' ובאינגות דעבד ואביהוא כתיב בל"ל והכ"ל (שחכ"ר וב"ש): טו) לבם (כתה"ר הגריב"): טז) של שלמי ציבור ל"ל (ש"מ): יז) ל"ל להו (ש"מ): יח) לרש"ש ראמר ראף לדורות אינה אלא כו' (כ"ר): יט) ל"ל הראי (ש"מ"ר): כ) ההוראה (כתה"ר): כא) דמה (ש"מ): כב) צערכם (כתה"ר: כג) כש"מ גרים כיוהר. ועי' ד"ל דהכל אין פירוסו כמו נעלמת דלמרינן "חכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משעשו תורה. ע"ע מ"ש ל"ק: כד) מצינו שהורה (דפוסי וצ"ר): כה) ל"ל אקרשיא (ש"מ): כו) שהותר לדורות אגינות כו' לל"ל (ש"מ): כז) יהודה הי"מ ההיא כו' לל"ל (ש"מ): כח) דמה (ש"מ): כט) צערכם (כתה"ר: ל) כש"מ גרים הג"ה, ולקמן כמקום תיכת הג"ה שכמוגריים, גורם ע"ב הג"ה: לא) הקדשים כמו באלו הב' הא דלא כו' לל"ל וכ"ה כ"ר. וכ"ל כמו כשיר נתמן ושפיר שמיני שכיו קדשי ספה (ש"מ):

ליקוטים

ספני מ"מאי נ"ש"ה בר. ששאלה הא דקאמר בפרדס על ארבעה דברים מתי נדב ואביהוא שנכנסו שתרתי יין ושלא רחצו ידים ורגלים ומתוקרי בגדים. רבי לוי אומר מ"ש הוי חסרים וכתיב ביה מיתה. וכו'. ויקשיא לך שתרתי יין ועדיין לא החזרנו. דכתיב בתרה יין ושכר אל תשת וכו'. הא לא קשיא מידי דאין מוקדם ומאוחר בתורה. אמר כל דיני בהתנה יעבודת יום הכפורים באדם ובבהמה הדין טומאת קדשים לא נאמרו קודם שהתחילו בעבודה. הא אפרנן בפרק שבול יום שחשאת של מלואים מפני טומאה נשרפה. אלא דאי שנכתבו בפרשה אמור אל הכהנים ואין מוקדם ומאוחר בתורה. וכל פרשיות הצריכות לעבודה נאמרו קודם פרשת מלואים אלא שלא נכתבו על הסדר. ואע"פ שאומר בפרדס למה נסמכה פרשת שתרתי יין למיתת בני אהרן משל לרופא שנכנס לבקר את החולה אמר לו אל תאכל סם פלוני שלא תמות כמו שאכלו פלוני. פרדס בעלמא הוא לדרוש סמוכין. דוראי הדבר ידוע שכל הדברים המחללין את העבודה הנצרכו לידע קודם עבודה (תפי' רש"ש מעל י"ג מ' כ"ה):

וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה [ב] תנו רבנן [ג] כי כן צויתי [ד] כאשר צויתי כאשר צוה ה' כי כן צויתי באגינות יאכלוה כאשר צויתי בשעת מעשה אמר להן [א] כאשר צוה ה' לא מאלאי אני אומר ורמינהי [ב] מפני אגינות [ג] נשרפה לכך נאמר כאלה אמר שמואל לא קשיא הא [ד] ר"י הא ר"נ דתניא [ה] מפני אגינות שרפוה לכך נאמר כאלה דברי רבי נחמיה רבי יהודה ור"ש אומרים [ו] מפני טומאה נשרפה שאם אתה אומר מפני אגינות נשרפה היו [ז] לשלשתן שישרפוה ד"א היו [ח] ראוי לאוכלן לערב ד"א והלא פינחס היה עמהן רבא אמר אידי ואידי רבי נחמיה ולא קשיא כאן בקדשי שעה כאן בקדשי דורות רבי נחמיה היכי מתריץ להני קראי ורבנן היכי מתרצי להו להני קראי רבי נחמיה מתריץ להו הכי [ט] מדוע לא אכלתם [י] אמר לו משה לאהרן שמא נכנס דמה [יא] לפני ולפנים אמר לו [ב] הן לא הובא את דמה שמא חוץ למחיצתה יצאת אמר לו בקדש היתה ודלמא באגינות אקריבתוה ופסלתוה אמר לו משה [יב] וכי הם הקריבו אני הקרבתי וא"ל הן לא הובא את דמה ובקדש היתה אכול תאכלו אותה כאשר צויתי באגינות יאכלוה אמר לו [יג] ותקראנה אותי כאלה ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני ה' [יד] שמא לא שמעת אלא בקדשי שעה דאי בקדשי דורות [טו] ק"ו ממעשר הקל ומה מעשר הקל אמרה תורה [ט] לא אכלתי באוני ממנו [יא] בקדשי [א] דורות לא כל שכן מיד [יב] וישמע משה וייטב בעיניו [יג] הודה ולא בוש משה לומר לא שמעתי אלא אמר שמעתי ושכחתי ור"ו ור"ש היכי מתרצי להו [יד] הכי מתרצי להו [טו] מדוע לא אכלתם את החטאת [יא] במקום [הקודש] שמא נכנס דמה [יב] לפני ולפנים אמר לו [ב] הן לא הובא את דמה (אל הקדש פנימה) שמא חוץ למחיצתה יצאת אמר לו הן [ג] בקודש היתה ודילמא באגינות אקריבתוה ופסלתוה אמר לו משה הן הקריבוה דפסלה בהו אגינות אני הקרבתיה ודילמא אגב מרדייכו [א] פשעתו בה ואיטמאי אמר לו משה כך אני בעיניך שאני מבזה קדשי שמים ותקראנה אותי כאלה ואפילו אלה וכאלה אין אני מבזה קדשי שמים אמר לו ואי הן לא הובא את דמה ובקודש היתה אכול תאכלו אותה בקודש כאשר צויתי באגינות יאכלוה אמר לו שמא לא שמעת אלא בלילה דאי ביום [טו] ק"ו ממעשר הקל ומה מעשר הקל אמרה תורה [יא] לא אכלתי באוני ממנו [יב] לא כל שכן מיד וישמע משה

כי כן צויתי. במנחות [ג] שמיני כתיב [ד] קחו את המנחה וגו' [ה]: **כאשר צוה.** דנדב ומביהוא: **כאשר צויתי.** בחטאת דלשם מדש שנשרפה כתיב הן לא הובא את דמה וגו': **בשעת מעשה.** אמר להם שלא יתנגו מאכילת קדשים היום שמע מפי הגבורה שחלוק אגינות היום בקדשים משאר ימים וכשראה שנשרפה אמר להם לאכול תאכלו אותה היה להם [ו] לאוכלה כאשר צויתי אתכם בשעת מעשה: **כאשר צוה ה'.** בהמילת מזה ושוק של [ז] לבור שקרבו בו ביום נאמר: **ולא מאלאי אני אומר.** לאוכלם באגינות: **מפני אגינות נשרפה.** לכן נאמר ותקראנה אותי כאלה ומצינו שהורה לו משה כדכתיב וייטב בעיניו ואם מפי הגבורה שמע היתר אגינות לנו ביום למה הודה: **מפני אגינות נשרפה.** אלא הותרה להם אגינות לנו ביום ולית ליה לרבי נחמיה הך דרשא דבאגינות יאכלוה אלא הכי קאמר לו [ח] כי כן ציתי שאף מנחת לבור זו אלא מצינו מנחה קריבה לבור כיוצא בה נאכלת ואל האגינות לא הוזכר למשה לדרוש ק"ו ממעשר וכשהזכירו אהרן הודה לו: **מפני טומאה נשרפה.** שנגעה בה טומאה בחטאת של שעיר ראש חדש שקרבה (לסם) בו ביום שהוקש המשכן בראש חדש ואין ראוי היה שמיני לאוכלו לערב: ה] אכלתם את החטאת (ש"מ): ו] דמה לפנים אמר כו' לל"ל (שי"מ): ז] תיכת משה ליתא בכ"י, וכן ליתא ברש"י ר"י, ועי' יעב"ץ: ח] מפנו קודש החמור לא כל שכן לל"ל (ש"מ), וכעי"ז בתס"י: ט] להו להני קראי לל"ל (ש"מ): י] תיכת הן נמתק (ש"מ): יא] ביל"ק"ש מרדכיו. וכ"ה בכ"מ ובקלת דפרי. ועי' מלכות יא ע"ח לר' משה מיגדל כי' אבל חיב (דפיס: יב) החמור (ש"מ): יג) ל"ל בפנמת (ש"מ): יד) ונו' ובאינגות דעבד ואביהוא כתיב בל"ל והכ"ל (שחכ"ר וב"ש): טו) לבם (כתה"ר הגריב"): טז) של שלמי ציבור ל"ל (ש"מ): יז) ל"ל להו (ש"מ): יח) לרש"ש ראמר ראף לדורות אינה אלא כו' (כ"ר): יט) ל"ל הראי (ש"מ"ר): כ) ההוראה (כתה"ר): כא) דמה (ש"מ): כב) צערכם (כתה"ר: כג) כש"מ גרים כיוהר. ועי' ד"ל דהכל אין פירוסו כמו נעלמת דלמרינן "חכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משעשו תורה. ע"ע מ"ש ל"ק: כד) מצינו שהורה (דפוסי וצ"ר): כה) ל"ל אקרשיא (ש"מ): כו) שהותר לדורות אגינות כו' לל"ל (ש"מ): כז) יהודה הי"מ ההיא כו' לל"ל (ש"מ): כח) דמה (ש"מ): כט) צערכם (כתה"ר: ל) כש"מ גרים הג"ה, ולקמן כמקום תיכת הג"ה שכמוגריים, גורם ע"ב הג"ה: לא) הקדשים כמו באלו הב' הא דלא כו' לל"ל וכ"ה כ"ר. וכ"ל כמו כשיר נתמן ושפיר שמיני שכיו קדשי ספה (ש"מ):

ומה מעשר הקל כו'. (ג) מ"מ מה למעשר שכן טעון כסף לורה דכה"ג פרק בפרק אלו הן הלוקין (מכות דף ח:)(ד): **דאי** ביום קל וחומר ממעשר. (ו) מימה בלילה נמי ניתמ קל וחומר להא רבי יהודה אית ליה אגיות בלילה דאוריתא לדורות:

ורבנן. רבי יהודה ורבי שמעון היכי מתרצי להו לענין עומאה: **שמא נכנס דמו** [א] **לפנים.** מתשובתו אתה למד שכך אמר להם מתחילה מדקאמר הן לא הוכח וגו' ומעיקרא: **אמר לו.** אהרן למשה: **משה הן הקריבו.** נתמיה. וכי בני שהם הדיוטים שמשו היום והלא עלי הטלת כל העבודה כדכתיב (שם) קרב אל המזבח ועשה וגו' ואני כהן גדול אני ומקריב אונן: **כאשר צויתי.** במנחה: **קדשי שעה.** כגון מנחה שחוכת שעה היתה ואינה נוהגת לדורות: **מרבייכו.** לעריכם [ב]: **שאני מבזה קדשי שמים.** להסיח דעתי מהם: אפי' אלה וכאלה. אבלות אירעוני אין אני מבזה כו' והיינו דכתיב כאלה ולא כתיב אלה: עומאה

אונן ואסורין לאכול בקדשים, דכתיב לא אכלתי באוני ממנו, ואתו קדשים בק"ו ממעשר (פסחים נט:). אלא דיו יכולין לאוכלה אפילו לערב, דקסבר מגיעת לילה נמי אסור ואפילו נקבר המת, ולפי שלא היו לה אוכלין נערבה, וכדר' יחמן בן נחוקא דאמר בפסחים (מב.), נני נטמאו בעלים של מסת אף זה יפרוף מיד שאין לו אוכלין ואין טעון עיבור לורה (לעיל מז.) **לכך נאמר כאלה.** ומקרא אחר מדבר, שאני אונן ויפרוף מיד לאוכל קדשים, למשה נעצוות לאמר להם קחו את המנחה הנחתת מאחי כי אכלוה בקדשים, והיה כבור שאף הנחתת מאכל בקדשים נמנחה, ואמר לו אהרן שמא לא שמעת אלא בקדשי שעה דאי בקדשי דורות לא שמעת אלא בלילה דאי ביום ק"ו ממעשר הקל ומה מעשר הקל אמרה תורה לא אכלתי באוני ממנו לא כל שכן מיד וישמע משה שהוהה [ג] לו משה כדכתיב וייטב בעיניו ואם מפי הגבורה שמע היתר אגיות לנו ביום למה הודה ומשני דאמר מפני אגיות יאכלוה אלא הכי אמר להן מפי הגבורה שמע היתר אגיות לנו ביום למה הודה ומשני שמואל דהכא דכתיב דרשא דבאגיות יאכלוה אלא הכי אמר להן מפי הגבורה שמע היתר אגיות לנו ביום למה הודה ומשני דלמר מפני אגיות נשרפה ולית ליה לרבי נחמיה